

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 424/2012-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb/59/2000 a jeho rozsudkom z 11. marca 2010, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo/107/2010 a jeho rozsudkom z 31. mája 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2011 doručená sťažnosť S., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom

JUDr. A. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb/59/2000 a jeho rozsudkom z 11. marca 2010, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo/107/2010 a jeho rozsudkom z 31. mája 2011, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012 po doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 18. apríla 2012.

Zo sťažnosti a z k nej priloženej dokumentácie vyplýva, že sa týka súdneho konania medzi obchodnou spoločnosťou S., a. s., L. (ďalej aj „žalobca“), a sťažovateľkou ako žalovanou. Predmetný súdny spor sa týka úverovej zmluvy č. 13 z 8. februára 1990, ktorej predmetom bolo poskytovanie úverov na trvalo sa obracajúce zásoby (ďalej len „TOZ“) vo výške 339 840 000 Kčs, a úverovej zmluvy č. 237 z 28. decembra 1990, predmetom ktorej je poskytnutie strednodobého úveru na zásoby vo výške 299 840 000 Kčs. Predmetné úverové zmluvy uzavreli S., š. p. (ďalej len „SKL“), ako právny predchodca žalobcu a V., štátny peňažný ústav (ďalej len „V.“) – ako právny predchodca sťažovateľky v právnom postavení veriteľa z predmetných úverových zmlúv.

Žalobca podal 7. júna 2000 žalobu proti K., štátny peňažný ústav, ako právnomu predchodcovi sťažovateľky o zaplatenie 1 090 000 Sk s prísl., ktorú neskôr zmenil na žalobu o zaplatenie 162 920 499 Sk s prísl.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Rozsudkom zo dňa 28. 09. 2000, č. k. 49Cb/59/2000-89, Krajský súd... žalobe vyhovel a uložil K., š.p.ú. povinnosť zaplatiť spoločnosti S. sumu vo výške 162.920.499,- Sk a nahradiť jej trovy konania. ...

Uznesením zo dňa 14. 03. 2002, č. k. 4Obo/22/2001-123, Najvyšší súd... ako súd odvolací, na základe odvolania sťažovateľa, zrušil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 28. 09. 2000, č. k. 49Cb/59/2000-89 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudkom zo dňa 14. 04. 2003, č. k. 49Cb/59/2000-214, Krajský súd... žalobu spoločnosti S. zamietol a priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.

Uznesením zo dňa 15. 12. 2004, č. k. 6Obo/190/2003, Najvyšší súd... ako súd odvolací, na základe odvolania spoločnosti S., zrušil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 14. 04. 2003, č. k. 49Cb/59/2000-214 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudkom zo dňa 12. 09. 2005, č. k. 49Cb/59/2000-357, Krajský súd... žalobe vyhovel a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť spoločnosti S. sumu vo výške 162.920.499,- Sk a nahradiť jej trovy konania.

Rozsudkom zo dňa 24. 04. 2007, č. k. 4Obo/347/2005, Najvyšší súd... ako súd odvolací, na základe odvolania sťažovateľa, zmenil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 12. 09. 2005, č. k. 49Cb/59/2000-357 tak, že žalobu spoločnosti S. zamietol a priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.

Rozsudkom zo dňa 29. 09. 2008, č. k. 1Obdo V 66/2007, Najvyšší súd... ako súd dovolací, na základe dovolania spoločnosti S., zrušil rozsudok Najvyššieho súdu ... zo dňa 24. 04. 2007, č. k. 4Obo/347/2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008, Najvyšší súd... ako súd odvolací, na základe rozhodnutia dovolacieho súdu zo dňa 29. 09. 2008, č. k. 1Obdo V 66/2007, zrušil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 12. 09. 2005, č. k. 49Cb/59/2000-357 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto zrušovacieho uznesenia Najvyšší súd... ako súd odvolací záväzne stanovil, že

(i) žiadosť SNŠP (právneho predchodcu S.) zo dňa 30. 06. 1991 o prevzatie pohľadávky z úveru na TOZ v rozsahu 116.823.000,- Kčs možno považovať za právny úkon uznania záväzku v zmysle ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka,

(ii) postúpenie práva zo záväzku (postúpenie pohľadávky) z V. na K., s.p.ú P. bolo vykonané platne a

(iii) úverová zmluva č. 13 a úverová zmluva č. 237 sú platné a záväzné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zároveň záväzne stanovil, že vzhľadom na uznanie dlhu zo strany SNŠP (právneho predchodcu S.) zaťažuje dôkazné bremeno preukázania

neposkytnutia finančných prostriedkov z úverových zmlúv žalobcu, t. j. spoločnosť S., nie žalovaného, t. j. sťažovateľa.

Rozsudkom zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, Krajský súd... žalobe vyhovel a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť spoločnosti S. sumu vo výške 162.920.499,- Sk a nahradiť jej trovy konania. Svoje rozhodnutie pritom v rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008) odôvodnil tým, že sťažovateľ ako žalovaný jednoznačne nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov V. právnenému predchodcovi spoločnosti S., hoci dôkazné bremeno preukázania reálneho poskytnutia/neposkytnutia úveru bolo na žalobcovi, t. j. spoločnosti S. V tomto rozhodnutí sa pritom prvostupňový súd vôbec nevenoval otázke platnosti, resp. neplatnosti úverovej zmluvy č. 13, úverovej zmluvy č. 237 a právneho úkonu postúpenia práva zo záväzku (postúpenia pohľadávky) z V. na K., s.p.ú P., a to z dôvodu, že tieto otázky už boli v konaní s konečnou platnosťou vyriešené rozhodnutiami súdov vyššej inštancie, konkrétne uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008...

Rozsudkom zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1Obo/107/2010-702-718, Najvyšší súd... ako súd odvolací, na základe odvolania sťažovateľa, potvrdil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606 a zaviazal sťažovateľa zaplatiť spoločnosti S. náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie pritom v rozpore s predchádzajúcim záväzným právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto konaní (uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008), resp. aj so samotným rozhodnutím prvostupňového súdu (rozsudok Krajského súdu... zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606) odôvodnil neplatnosťou úverovej zmluvy č. 13 a úverovej zmluvy č. 237 a rovnako ako prvostupňový súd i údajným nepreukázaním reálneho poskytnutia úveru zo strany V. právnenému predchodcovi spoločnosti S.

Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, nadobudol v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu... zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1 Obo/107/2010-702-718, právoplatnosť dňa 22. 06. 2011 a vykonateľnosť dňa 28. 06. 2011.

Dňa 20. 07. 2011 podal sťažovateľ proti rozsudku Najvyššieho súdu... zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1Obo/107/2010-702-718, dovolanie s poukazom na ust. § 237 písm. f), § 238 ods. 2 v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. b), c) Občianskeho súdneho poriadku.“

O dovolaní sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu z 31. mája 2011 rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 z 29. februára 2012 tak, že dovolanie odmietol.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru sťažovateľka opakovane poukázala na právny názor najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktorý uviedol v uznesení sp. zn. 4 Obo/150/2008 z 29. júna 2009. V sťažnosti ďalej uviedla:

„NS SR ako súd odvolací v špecifikovanom rozhodnutí zároveň záväzne stanovil, že vzhľadom na uznanie dlhu zo strany SNŠP (právneho predchodcu S.) zaťažuje dôkazné bremeno preukázania neposkytnutia finančných prostriedkov z úverových zmlúv žalobcu (spoločnosť S.), nie žalovaného (sťažovateľa). Tiež pritom skonštatoval, že spoločnosť S. nepreukázala, že finančné prostriedky z úverových zmlúv nečerpala.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, prvostupňový súd akceptoval závery NS SR o platnosti úverových zmlúv č. 13 a 237 a postúpenia práva zo záväzku z V. na K., s.p.ú P. (hoci nie výslovne - keďže vychádzal zo špecifikovaného zrušovacieho uznesenia NS SR zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008), ale z neznámych dôvodov, v rozpore so zákonom, ako i vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu nerešpektoval záver o uznaní záväzku zo strany SNŠP (právneho predchodcu spoločnosti S.) a o povinnosti spoločnosti S. preukázať reálne neposkytnutie finančných prostriedkov na základe predmetných úverových zmlúv.

Ako totiž správne stanovil NS SR vo svojom zrušovacom uznesení, relevantné uznanie dlhu zo strany dlžníka zakladá vyvrátiteľnú domnienku, že záväzok (dlh) v čase uznania trval. Právnym následkom uznania dlhu dlžníkom je následne to, že v prípade sporu nemusí veriteľ dokazovať, že v čase uznania dlh existoval ani jeho výšku, tzn. dôkazné bremeno preukázania existencie záväzku (t. j. v tomto prípade reálneho poskytnutia alebo neposkytnutia peňažných prostriedkov) je na dlžníkovi. Uvedené závery nepochybne platia aj v prípadoch uznania záväzku (dlhu) vykonaného podľa Hospodárskeho zákonníka, a to aj v prípadoch úverov na TOZ, čo viackrát vo svojej rozhodovacej činnosti potvrdil aj NS SR...

Napriek vyššie špecifikovanému právnemu názoru NS SR ako súdu odvolacieho, prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí vyhovel žalobe spoločnosti S. a to z odôvodnením, že sťažovateľ ako veriteľ údajne nepreukázal reálne poskytnutie finančných prostriedkov na základe predmetných úverových zmlúv. Uviedol to aj napriek tomu, že dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti bolo v zmysle právneho názoru vysloveného v zrušovacom uznesení odvolacieho súdu na spoločnosti S., nie na sťažovateľovi. Na odchýlenie sa od vysloveného právneho názoru pritom v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky, a to vzhľadom k tomu, že doplneným dokazovaním nedošlo k takej zmene skutkového stavu, na základe ktorého by vyslovený právny názor odvolacieho súdu nemohol popri novom skutkovom stave obstať. Ďalším konaním pred prvostupňovým súdom totiž nebol nijakým spôsobom spochybnený právny úkon uznania záväzku zo strany SNŠP (právneho predchodcu S.), na základe ktorého NS SR ako súd odvolací stanovil dôkazné bremeno preukazovania poskytnutia/neposkytnutia finančných prostriedkov z predmetných úverových zmlúv.

Ako je zrejmé z vyššie uvedených skutočností, prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí rozhodol o právach a právom chránených záujmoch sťažovateľa v hrubom rozpore so zákonom a vysloveným záväzným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.), pričom neprípustným prenesením dôkazného bremena z povinného účastníka hrubým spôsobom porušil zásadu rovnosti zbraní a rovnosti účastníkov súdneho konania (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR) a tým zároveň porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

Uvedené konanie je o to závažnejšie, že aj napriek záväznému právnemu názoru NS SR ako súdu odvolacieho, sťažovateľ v konaní nad rámec svojej dôkaznej povinnosti predložil viacero relevantných dôkazov preukazujúcich reálne poskytnutie finančných prostriedkov na základe predmetných úverových zmlúv.“

Reálne poskytnutie finančných prostriedkov z predmetných úverových zmlúv bolo podľa sťažovateľky preukázané viacerými dôkazmi – napr. svedeckými výpoveďami Ing. J. a Ing. P., taktiež listom V. zo 16. februára 2010, žiadosťou o prevzatie pohľadávky z úverov na TOZ z 22. februára 1991, listami SKL zo 16. mája 1991 a 12. júna 1991, žiadosťou o prevzatie pohľadávky z úverov na TOZ a listami S., š. p., 30. júna 1991, zo 16. januára

1992 a z 21. februára 1992 a notárskymi zápisnicami č. N 176/2003 a č. N 30384/2003 z 24. apríla 2003 a pod., pričom „prvostupňový súd tieto dôkazy pri vydávaní napadnutého rozsudku vôbec nebral do úvahy, nijako sa s nimi nevysporiadal a rozhodol v priamom rozpore s ich obsahom. ...

Takýto postup je nielen v rozpore s právom na spravodlivý proces, s vyššie citovaným ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., ale aj so zásadou rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, resp. čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Rovnosť účastníkov konania v sebe okrem iného implikuje aj povinnosť príslušného orgánu verejnej moci, v danom prípade prvostupňového súdu, s rovnakou starostlivosťou sa zaoberať argumentmi predloženými všetkými účastníkmi konania...

- závery prvostupňového súdu o nepreukázaní reálneho poskytnutia úveru sú v absolútnom rozpore s vykonaným dokazovaním...

- prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol jediný relevantný argument, na základe ktorého vyhodnotil list Všeobecnej úverovej banky, a. s. zo dňa 16. 02. 2010 a ďalšie sťažovateľom predložené dokumenty ako dôkaz o reálnom neposkytnutí úveru, keď z ich obsahu vyplýva presný opak;

- prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec argumentačne nevysporiadal s námietkou premlčania údajného nároku spoločnosti S...

Z vyššie uvedených dôvodov je preto napadnutý rozsudok prvostupňového súdu arbitrárny a nepreskúmateľný.“

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru aj rozsudkom odvolacieho súdu. V tejto súvislosti v sťažnosti uviedla:

„Napadnutým rozhodnutím... odvolací súd rozhodol v rozpore nielen s predchádzajúcou judikatúrou NS SR, zaoberajúcou sa analogickými úverovými vzťahmi z TOZ medzi sťažovateľom a tretími subjektmi, ale aj v rozpore s rozhodnutiami vydanými všeobecnými súdmi priamo v tomto konaní, a to všetko bez toho, aby sa ústavne konformným spôsobom argumentačne vysporiadal s týmito skoršími súdnymi rozhodnutiami...

Základným právnym argumentom odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku, ktorým odôvodnil správnosť napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, bol záver o neplatnosti úverovej zmluvy č. 13 a 237. Odvolací súd prijal záver o neplatnosti predmetných úverových zmlúv aj napriek tomu, že NS SR meritórne rozhodol o platnosti týchto úverových zmlúv nielen v rámci tohto konania (viď uznesenie NS SR zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008), ale aj v rámci iných súdnych konaní, ktorých predmetom boli podobné úverové vzťahy medzi sťažovateľom a tretími subjektmi. Dokonca samotný prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vychádzal z týchto rozhodnutí a otázku platnosti úverových zmlúv vôbec neriešil vzhľadom k tomu, že ju v súlade s právoplatným uznesením NS SR zo dňa 29. 06. 2009, č. k. 4Obo/150/2008, považoval v konaní za vyriešenú a nespornú.

Na preukázanie platnosti predmetných úverových zmlúv predložil sťažovateľ v priebehu konania viacero rozhodnutí NS SR (medzi nimi i viacero rozhodnutí, v ktorých NS SR rozhodoval ako súd dovolací), ktorými NS SR autoritatívne stanovil:

- (i) platnosť takýchto (obdobných) úverových zmlúv na TOZ uzatváraných medzi V. a tretími osobami,*
- (ii) platnosť postúpenia pohľadávok z týchto úverových zmlúv na K., s.p.ú. P. a*
- (iii) určil, že žiadosť dlžníka z úveru na TOZ na prevzatie pohľadávky, adresovaná K., s.p.ú. P., predstavuje právny úkon uznania dlhu v zmysle § 132 Hospodárskeho zákonníka. ...*

V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd síce uviedol príslušné právne predpisy stanovujúce náležitosti úverovej zmluvy, nijakým relevantným spôsobom však nereflektoval na sťažovateľom uvedené argumenty preukazujúce ich splnenie. Sťažovateľ pritom viackrát v priebehu konania vyčerpávajúcim spôsobom rozobral platnosť oboch úverových zmlúv (viď napr. vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 09. 05. 2005, odvolanie sťažovateľa zo dňa 04. 11. 2005, s. 13). Formalistický výklad príslušných zákonných ustanovení zo strany súdu, bez toho, aby sa vyčerpávajúco vysporiadal s predchádzajúcou judikatúrou a relevantnými námietkami účastníka konania, pritom zakladá porušenie práva tohto účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 36/10, I. US 252/05).

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím nielenže porušil princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a v rozpore s oprávnenými očakávaniami sťažovateľa (podporenými jednak rozhodnutiami súdov v tomto konaní a jednak

stabilizovanou judikatúrou NS SR v obdobných veciach) vydal prekvapivé rozhodnutie bez náležitého odôvodnenia, ale zároveň sa v napadnutom rozhodnutí nijakým argumentačne relevantným a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal so žiadnou (sic!!!) námietkou sťažovateľa, uvedenou v jeho odvolaní zo dňa 23. 04. 2010. Ako sme uviedli vyššie, právo na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) pritom zahŕňa aj právo účastníka súdneho konania na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, bez ktorého by súdna ochrana práv a právom chránených záujmov občanov bola len iluzórna. ...

Hoci sťažovateľ uviedol v rámci konania, ako i v rámci svojho odvolania zo dňa 23. 04. 2010 viaceré argumentov a dôkazov na preukázanie nesprávnosti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, odvolací súd sa nijakým relevantným spôsobom s týmito argumentmi a dôkazmi nevysporiadali, alebo sa s nimi vysporiadali v priamom rozpore s obsahom predložených dôkazov. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je tak vzhľadom na absenciu zákonných náležitostí nepreskúmateľné, čím takisto hrubo zasahuje do sťažovateľovho práva na spravodlivý proces a ignorovanie sťažovateľom predložených argumentov zo strany odvolacieho súdu zase porušuje zásadu rovnosti účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

... skutkový a právny základ napadnutého rozhodnutia zostáva účastníkovi konania nejasný, viaceré podstatné skutkovo a právne relevantné otázky zostávajú nezodpovedané a to predovšetkým vzhľadom na absenciu vysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľa, ako aj vzhľadom na ignorovanie podstatných dôkazov svedčiacich v prospech sťažovateľa, ktoré boli v konaní vykonané. Takéto rozhodnutie možno potom považovať za prejav sudcovskej ľubovôle pri rozhodovaní. ...

... odvolací súd sa v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípom právnej istoty účastníkov konania nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal so stabilizovanou judikatúrou NS SR a sťažovateľom predloženými rozhodnutiami NS SR riešiacimi rovnakú otázku (platnosť úverovej zmluvy) zásadne odlišným spôsobom. Formalistické poukázanie na náležitosti úverovej zmluvy podľa príslušných ustanovení Hospodárskeho zákonníka nemožno zo strany odvolacieho súdu hodnotiť ako vyčerpávajúce zdôvodnenie odklonu od existujúcej judikatúry...

... odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s ostatnými námietkami a argumentmi sťažovateľa, resp. predloženými dôkazmi.

Odvolací súd nijakým spôsobom nereagoval na námietku nezákonnosti rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý v rozpore so záväzným právnym názorom NS SR ako súdu odvolacieho v rozpore so zákonom preniesol dôkazné bremeno preukázania poskytnutia úveru z dlžníka na veriteľa (t. j. sťažovateľa)...

Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí taktiež nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s dôkazmi predloženými sťažovateľom, preukazujúcimi reálne poskytnutie finančných prostriedkov na základe predmetných úverových zmlúv...

Odvolacím súdom vytykané údajné nepredloženie originálov úverových zmlúv č. 13 a 237 je pritom vo vzťahu k odvolaniu sťažovateľa bez právneho významu.

... predpokladom toho, aby účastník mohol použiť listinu ako dôkaz nie je jej predloženie v origináli, ani v overenej kópii. V tejto súvislosti poukazujeme aj na skutočnosť, že pokiaľ žiaden z účastníkov konania nespochybnil predmetnú listinu, nie je na mieste, aby súd suploval ich činnosť a svojimi vyjadreniami v odôvodnení napadnutého uznesenia de facto napádal platnosť či dokonca samotnú existenciu predložených listín bez toho, aby uviedol, z čoho svoje tvrdenia odvodzuje.“

Sťažovateľka poukázala na to, že si splnila svoju dôkaznú povinnosť aj nad rámec zákona, pretože predložila viaceré listiny v origináli, prípadne ich notársky overené kópie. Sťažovateľka taktiež spochybňuje relevantnosť dôkazov, na ktoré odvolací súd odkazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia – a to predovšetkým článok Ing. J. D., bývalého ministra financií, uverejnený v Hospodárskych novinách a tiež odborný posudok č. 1/2002 z 5. februára 2002 vyhotovený spoločnosťou C. Poukazuje tiež na to, že odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s dôkazom, ktorý predložil – Ekonomickú analýzu úverov na trvalo sa obracajúce zásoby vypracovanú spoločnosťou K., spol. s r. o.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla:

„Záveru odvolacieho súdu (obdobne ako závery prvostupňového súdu) sú tak v absolútnom rozpore s vykonaným dokazovaním. Súdny konštatujú neunesenie bremena

tvrdenia, ktoré sťažovateľ preukázateľne uniesol. Súdy poukazujú na nepredloženie dôkazov na podporu sťažovateľových tvrdení, ktoré však sťažovateľ predložil, tieto sú súčasťou súdneho spisu, pričom súdy ich ponechali nepovšimnuté.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že zo strany odvolacieho súdu išlo o jednostranné posúdenie dôkazov, čím z jeho strany došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a tým aj k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí taktiež nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s námietkou premlčania údajného nároku spoločnosti S. na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, hoci sťažovateľ vo svojom odvolaní zo dňa 23. 04. 2010 námietku premlčania vzniesol. ... v odvolaní zo dňa 23. 04. 2010 vzniesol sťažovateľ opätovne námietku premlčania, o ktorej nebolo až do napadnutého rozsudku odvolacieho súdu právoplatne rozhodnuté, bol odvolací súd povinný sa touto námietkou zaoberať a jej odmietnutie náležite, vyčerpávajúco a ústavne konformným spôsobom zdôvodniť a vysvetliť. Vyplýva to predovšetkým z toho, že vo vzťahu k predmetu konania ide o jednu z najzávažnejších námietok sťažovateľa, ignorovaním ktorej dochádza zo strany konajúceho súdu jednoznačne k porušeniu práva na spravodlivý proces.

... odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je, bez ohľadu na vyššie špecifikované nedostatky a vady, v prevažnej miere nezrozumiteľné, argumentačne nepodložené, z väčšej časti bez akéhokoľvek súvisu s prejednávanou vecou a tým vo vzťahu k sťažovateľovi pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť arbitrárne. Odvolací súd sa nielenže vyčerpávajúco nevysporiadal s nijakou podstatnou námietkou sťažovateľa, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v nijakom prípade nespĺňa ani minimálne zákonom stanovené kvalitatívne parametre rozhodnutia odvolacieho súdu...

O arbitrárnosti a nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu svedčí v konečnom dôsledku aj pomerne obsiahle zdôvodňovanie údajnej aplikácie Obchodného zákonníka na úverové vzťahy uzatvorené pred nadobudnutím jeho účinnosti. Bez ohľadu na to, že otázka príslušného právneho predpisu, aplikovateľného na právny vzťah medzi účastníkmi súdneho konania, nebola nikdy predmetom sporu, odvolací súd nepochopiteľne a bez akéhokoľvek jasného zdôvodnenia uvádza, že v danom prípade je potrebné na vzťah medzi účastníkmi konania aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nie Hospodárskeho zákonníka...

Z [§ 763 ods. 1 a ods. 2] jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že Obchodný zákonník možno aplikovať len na právne vzťahy, ktoré vznikli od 01. 01. 1992...

Z vyššie uvedených dôvodov je preto aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu arbitrárny, nepreskúmateľný a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný. “

Sťažovateľka tiež namieta nezákonnosť rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu z dôvodu nerešpektovania povinnosti súdu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V tejto súvislosti ďalej uviedla:

„V tomto prípade prvostupňový súd uznesenie o skončení dokazovania v priebehu konania nevyhlásil, čím porušil nielen ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ale i právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Napriek skutočnosti, že odvolací súd sa v rámci odvolacieho konania snažil tento nedostatok odstrániť, máme za to, že odvolací súd:

(i) uznesenie o skončení dokazovania nevyhlásil v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p., keď na pojednávaní konanom dňa 19. 04. 2011 vyhlásil dokazovanie za skončené len zo strany súdu, pričom sťažovateľ umožnil predložiť ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania aj dodatočne, tzn. vo vzťahu k jednotlivým účastníkom konania neprípustným spôsobom rozdelil účinky takéhoto uznesenia, a zároveň

(ii) nemal na vyhlásenie takéhoto uznesenia právomoc, keďže skončiť dokazovanie pred prvostupňovým súdom je oprávnený iba tento súd a túto vadu konania nemôže odstrániť súd vyššieho stupňa, nakoľko mu to zákon neumožňuje. “

V podaní zo 17. apríla 2012 doručenom ústavnému súdu 18. apríla 2012 sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť. Poukázal na to, že 2. apríla 2012, t. j. po podaní sťažnosti ústavnému súdu, jej bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV/41/2010 z 27. marca 2012, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Obo/107/2010-702 z 31. mája 2011. Vzhľadom na túto skutočnosť rozšírila petit sťažnosti tak, že smeruje aj proti postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2010 a jeho uzneseniu z 27. marca 2012.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že

„1. Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práva vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1Obo/107/2010-702-718 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Obdo V/41/2010 zo dňa 27. 03. 2012 porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 03. 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1Obo/107/2010-702-718 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Obdo V/41/2010 zo dňa 27. 03. 2012 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré mu sú porušovatelia povinní zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.

4. Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR vo výške určenej podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, a to do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.“.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila takto:

„Požadované primerané finančné zadosťučinenie je odôvodnené tým, že napadnuté rozhodnutia spôsobili stav právnej neistoty u sťažovateľa, ktorý sa musí vysporiadať s právoplatnými rozhodnutiami súdov (pričom musí podľa právoplatných rozhodnutí plniť) bez toho, aby poznal logicky a právne udržateľné dôvody. Vzniknutá situácia je o to vážnejšia, že vo viacerých súdnych sporoch s obdobným predmetom konania a obdobným

skutkovým a právnym stavom, všeobecné súdy v minulosti rozhodli v prospech sťažovateľa, čo v spojení s nedostatočne zdôvodnenými a arbitrárnymi napadnutými rozsudkami výrazne negatívnym spôsobom zasahuje do právneho postavenia a právom chránených záujmov sťažovateľa.“

Podaním z 31. júla 2012 doručeným ústavnému súdu 6. augusta 2012 sťažovateľka navrhla prerušiť konanie pred ústavným súdom vzhľadom na to, že Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), v zastúpení prvého námestníka generálneho prokurátora, podal 21. júna 2012 na najvyššom súde mimoriadne dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Obo/107/2010-702 z 31. mája 2011.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Cb/59/2000 a jeho rozsudkom z 11. marca 2010, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo/107/2010 a jeho rozsudkom z 31. mája 2011

V podaní z 31. júla 2012 sťažovateľka uviedla, že proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Obo/107/2010-702 z 31. mája 2011 podal generálny prokurátor, v zastúpení prvého námestníka generálneho prokurátora, 21. júna 2012 mimoriadne dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na § 243e ods. 1 OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. b) a c) OSP. Konanie o mimoriadnom dovolaní je vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1 M ObdoV/3/2012. Podľa zistení ústavného súdu najvyšší súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o mimoriadnom dovolaní nerozhodol.

Ústavný súd už vyslovil právny názor, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné sťažovateľovi (I. ÚS 37/96). V prípade, ak podnet príslušnému orgánu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku je podaný a tento orgán mimoriadny opravný prostriedok aj skutočne podá, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma, či takýto prostriedok možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy tých základných práv alebo slobôd, ktorých porušenie v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta (III. ÚS 182/2010).

Ústavný súd už v tejto súvislosti rozhodol, že „Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora možno (vzhľadom na kasačné účinky rozhodnutia najvyššieho súdu o ňom) považovať za účinný právny prostriedok nápravy toho základného práva alebo slobody,

s namietaným porušením ktorých sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd“ (II. ÚS 42/01, ale aj III. ÚS 41/04).

V tejto súvislosti je relevantné poukázať aj na judikatúru ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali ako všeobecný súd, tak aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sa podaním mimoriadneho dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vytvoril stav, keď by o sťažovateľovej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako súd príslušný na rozhodnutie o mimoriadnom dovolaní a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní, ktorý bol využitý generálnym prokurátorom na podnet sťažovateľa, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného

prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. (porovnaj k tomu aj rozsudok ESĽP z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Uvedené právne závery týkajúce sa súbežného podania dovolania a sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú aplikovateľné aj v prípade súbežného podania mimoriadneho dovolania so sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom mimoriadnom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. Rovnako tak ústavný súd nepovažuje za opodstatnené prerušiť konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale pri predbežnom prerokovaní ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012

Sťažovateľka v doplnení sťažnosti zo 17. apríla 2012 uviedla, že svoju sťažnosť podanú na ústavnom súde 18. augusta 2011 dopĺňa aj o rozhodnutie najvyššieho súdu o jej dovolaní „č. k. 1 Obdo V/41/2010 zo dňa 27. 03. 2012“. K doplneniu sťažnosti priložila uznesenie najvyššieho súdu z 29. februára 2012, ktoré má na úvodnej strane uvedenú spisovú značku „1 Obdo V/41/2010“, na stranách 2 až 11 je spisová značka „1 Obdo V/41/2011“. Zo záhlavia priloženého uznesenia vyplýva, že účastníkmi konania sú žalobca a sťažovateľka s tým, že predmetom konania je zaplatenie 5 407 969,82 € s príslušenstvom, ktoré je vedené krajským súdom pod sp. zn. 49 Cb/59/2000. Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že uvedením dátumu „27. 03. 2012“ pri označenom uznesení najvyššieho súdu došlo v sťažnosti k inej zrejmej nesprávosti a správny dátum mal byť 29. február 2012. Pokiaľ ide o spisovú značku predmetného uznesenia, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že predmetná vec je na najvyššom súde evidovaná pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011. Pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2010 je na najvyššom súde evidované konanie odlišných účastníkov s iným predmetom konania.

Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka v tejto časti sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012.

V doplnení sťažnosti v časti, v ktorej smeruje proti postupu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV/41/2011 a jeho uzneseniu z 29. februára 2012, absentuje odôvodnenie sťažnosti. Odôvodnenie návrhu, t. j. uvedenie konkrétnych dôvodov, na základe ktorých sa sťažovateľ domnieva, že namietaným postupom alebo rozhodnutím boli porušené označené základné práva alebo slobody, je obligatórnou náležitosťou sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V doplnení sťažnosti zo 17. apríla 2012 sťažovateľka uvádza, že sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. februára 2012 podáva „vzhľadom na dôvody odmietnutia dovolania“. Okrem toho v doplnení sťažnosti uvádza:

„Pre prípad, že by z akéhokoľvek dôvodu považoval Ústavný súd SR našu ústavnú sťažnosť zo dňa 18. 8. 2011 za predčasne podanú, žiadame, aby toto naše doplnenie sťažnosti bolo považované za riadne a včas podanú sťažnosť a naše podanie z 18. 8. 2011 ako súčasť tejto sťažnosti.“

V sťažnosti z 18. augusta 2011 doručenej ústavnému súdu 22. augusta 2011 sťažovateľka uvádza výlučne dôvody, ktorými preukazuje namietané porušenie základných práv, ktoré sa týkajú výlučne postupu krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudku z 11. marca 2010 a postupu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudku z 31. mája 2011. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka v sťažnosti vôbec neuviedla, na základe akých konkrétnych dôvodov došlo k namietanému porušeniu ňou označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v namietanom konaní a jeho unesením z 29. februára 2012.

Na základe uvedeného ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci je sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným advokátom, ktorý sťažnosť podpísal a opatril svojou pečiatkou. Za daných okolností ústavný súd odvolávajúc sa aj na svoju predchádzajúcu judikatúru poukazuje na to, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie

konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012